

14. SHRNU TÍ

Pojem a podstata daktyloskopie

Cílem mé diplomové práce je komplexně pojednat o problematice daktyloskopie a seznámit tak s touto metodou, jak po stránce teoretické, tak praktické. Zabývám se historickým vývojem daktyloskopie, právní úpravou v ČR, vznikem daktyloskopických stop, jejich zviditelňováním, stálostí, zajišťováním a porovnáváním. Z toho důvodu dělím svou práci systematicky do několika kapitol pro lepší přehlednost a orientaci. Diplomovou práci doplňuji také obrázky, které umožní si konkrétní věc lépe představit.

Kapitola první obsahuje úvod, v němž obecně seznamuji s daktyloskopií jako s kriminalistickou metodou.

Kapitola druhá pojednává o historickém vývoji a významných osobnostech daktyloskopie. Zmiňuji se o počátcích jakési „znalosti“ obrazců papilárních linií již ve starověku a následně o průkopnících daktyloskopie. Kapitola se dělí na tři podkapitoly. První pojednává o Janu Evangelistu Purkyně, který jako první popsal základní vzory papilárních linií na koncových člancích prstu a klasifikoval je. Druhá podkapitola se týká osobností světové daktyloskopie (například Francis Galton, Juan Vucetich, Henry Faulds a další). Vývoj daktyloskopie v českých zemích je pak řazen do podkapitoly třetí.

Kapitola třetí se zabývá otázkou pojmu, předmětu, podstaty a významu daktyloskopie.

Kapitola čtvrtá se týká problematiky právní úpravy daktyloskopie v právním řádu České republiky. Důležitá jsou zejména ustanovení týkající se překonání odporu osob, které se odmítají podrobit daktyloskopování.

Kapitola pátá je rozdělena do tří podkapitol a pojednává o fyziologických zákonech daktyloskopie. První podkapitola se týká prvního daktyloskopického zákona – individuálnost obrazců papilárních linií. Druhá podkapitola pak druhého daktyloskopického zákona – relativní neměnnost obrazců papilárních linií. Třetí daktyloskopický zákon – relativní neodstranitelnost papilárních linií je obsažen ve třetí podkapitole.

Kapitola šestá pojednává o charakteristice kůže, jejího významu a funkce z hlediska daktyloskopie. Základ a podstatu této metody tvoří biologické poznatky o lidské pokožce.

Kapitola sedmá je nejobsáhlejší a pojednává o daktyloskopických stopách. Dělí se do pěti podkapitol. První se týká vzniku a dělení daktyloskopických stop, druhá časové stálosti daktyloskopických stop a je doplněna mým vlastním experimentem. Třetí podkapitola popisuje vyhledávání a zviditelňování stop pomocí různých metod. Zviditelňování daktyloskopických stop na kůži mrtvol je věnována čtvrtá podkapitola. Pátá se pak týká zajišťování daktyloskopických stop.

Kapitola osmá je rozdělena do tří podkapitol a pojednává o daktyloskopování osob a jejich identifikaci. První podkapitola se věnuje daktyloskopování živých osob, druhá daktyloskopování mrtvol. Ve třetí kapitole popisují proces daktyloskopické identifikace.

Kapitola devět pojednává o klasifikačních daktyloskopických systémech. Pozornost věnují především automatizovanému daktyloskopickému systému AFIS 2000.

Kapitola deset se týká využití daktyloskopie mimo kriminalistickou praxi, zejména v oblasti zabezpečovacích systémů, ale i v oblasti lékařství.

Závěr je obsažen v kapitole jedenáct. Podle mého názoru daktyloskopie stále nevyčerpala své možnosti, a to zejména díky velkému pokroku vědy a techniky, a bude tak nadále jednou z nejvíce používaných metod identifikace osob.

Klíčová slova: daktyloskopie, otisky prstů, papilární linie.